Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Maj 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Menneskets udvidede Evner og Egenskaber i dets fremtidige Tilstand.

Tale af Professor Orson Pratt,
afholdt i de unge Mænds literære Samfund i Ogden,
Torsdag Aften den 27. Januar 1874.

Jeg er bleven opfordret ved Broder Richards til at tale et Par Ord i de unge Mænds literære Samfund, organiseret her i Ogden, samt til saadanne Individer, som skulde være nærværende ved denne Lejlighed. Jeg efterkommer denne Opfordring med Glæde, omend jeg maa sige ved Begyndelsen af mine Bemærkninger, at jeg ikke har havt Tid til nærmere at studere Emnet, som jeg agter at tale om denne Aften; andre Pligter have været saa mange, indbefattende dem i den lovgivende Forsamling, at jeg neppe har havt et Øjebliks Fritid at hellige til dets Betragtning. Den Gjenstand, som er bleven foreslaaet at diskuteres, er: Menneskets udvidede Evner og Egenskaber i dets fremtidige Tilstand. Det er en Gjenstand, som er religiøs i sin Natur, og kan ikke ganske blive behandlet fra et videnskabeligt Synspunkt alene, thi Alt, hvad vi vide angaaende Menneskets fremtidige Tilstand, er ved guddommelig Aabenbaring, og paa ingen anden Maade; paa Grund heraf maa vi henvende os til Guds Aabenbaringer, baade ældre og nyere, henhørende til Menneskets fremtidige Tilstand, og med hvilke Evner det vil blive begavet i den tilkommende Verden. Dog maa der til denne Gjenstand knyttes mange videnskabelige Idér ved Hjælp af en billedlig Fremstilling.

Vi finde os her i denne Verden i Besiddelse af Forstand, Lys og Sandhed i en Grad langt over enhver anden af Guds Skabninger. Sat her paa Jorden blandt Myriader af Skabninger, synes Mennesket at være mest fuldkommen, i

Virkeligheden Skabningens Mesterværk, et Væsen begavet med Forstand og Dømmekraft og med mer eller mindre Magt over alle andre Væsener paa Jordens Overflade. Dog uagtet dets intellektuelle Evner og Egenskaber er Mennesket i sin nuværende Tilstand et fattigt, svagt, skrøbeligt, faldent Væsen, Gjenstand for Nød, Lidelse, Sorg og Sygdom, og efter en stakket Tid tager det bort fra denne Handlingens Skueplads.

Det Spørgsmaal opstaar naturligvis blandt alle Folk, om dette Væsen kaldet Menneske existerer, efter at Legemet gaar tilbage til sin Moderjord, og om den forstandige Del af Mennesket vedbliver at bestaa, eller om den dør med Legemet? Der er mange Grunde for at tro, at Mennesket vil være til i det tilkommende Liv. De, som tro paa et højeste Væsen, der er istand til at skabe Mennesket og Jorden, hvorpaa det lever, maa, næsten uden Hjælp af Aabenbaring, naturlig kunne drage den Slutning, at Mennesket, som er dette højeste Væsens Hænders Gjerning, ikke var bestemt at gaa bort og blive forglemt ved Enden af denne korte Tilværelse, men at det var tilsigtet at leve herefter. Men naar vi undersøge de hellige Optegnelser om denne Gjenstand, finde vi en Overflødighed af Vidnesbyrd og Bevis til ganske at tilfredsstille os, at naar vi nedlægge disse Legemer til Hvile i Graven, hvis vi ere Hellige, nedlægge vi dem med den Forventning og med den fulde Forsikring og Haab, at de ville opstaa og igjen leve i en mer fuldkommen Skikkelse, end hvad de for Nærværende have. Vi se hen til dette, vi haabe, vi bede herom, vi søge af ganske Hjerte at blive beredte for denne Tilværelses fremtidige Tilstand og den første Opstandelse.

Naar vi undersøge guddommelig Aabenbaring angaaende Opstandelsen, finde vi, at enhver Del af dette dødelige Tabernakel, som er nedlagt i Graven, saavidt nødvendig for at danne et fuldkomment Legeme, vil blive sammenføjet og opstaa. Vi underrettes om denne Virkning i forskjellige Aabenbaringer, men mere specielt i Mormons Bog, og jeg formoder, at de unge Mænd, som oprettede dette Selskab, tro paa den hellige og guddommelige Optegnelse saavel som Bibelen og ligeledes paa Lærdommens og Pagtens Bog, derfor vil jeg henvende mig til dem og til de Personer, som tro derpaa.

I Mormons Bog finde vi Alma tale om de Dødes Opstandelse, ligesaa Amulek, og begge bevidne, at Legemerne, vi nedlægge i Graven, ville komme frem igjen, og at enhver Del vil blive gjengivet til dets fuldkomne Sammensætning; begge disse Profeter erklære, at ethvert Lem og Led vil blive sammenføjet, omendskjøndt Legemet gaar tilbage til Moderjorden, og Benene — de mest solide Dele af det menneskelige System — ville blive opløste og igjen vende tilbage til Støvet. De erklære, at Materierne ville blive bragte sammen og opbyggede paany, at Ben vil føjes til Ben, og at Kjødet, som nu bedækker disse Ben, samt Senerne og Huden, som bedække Kjødet, ogsaa vil blive gjenoprettet. Profeten Ezekiel siger i sit 37te Kapitel af sin Profeti, at Ben og Kjød, Sener og Hud vil altsammen komme frem og blive bragt ud af Støvet i et fuldstændigt Tabernakel, og enhver Ting vil blive gjenindsat i dets oprindelige Sted; ligeledes tale Profeterne Amulek og Alma om den samme Gjenstand og sige, at end ikke et Haar af Hovedet skal tabes.

Nogle ville maaske formode, at da det menneskelige Tabernakel er sammensat af visse beslægtede Bestanddele som f. Ex. Vandstof, Surstof, Kulstof og forskjellige andre elementære Substantser, som omgive

os, naar Legemet er opløst og disse forskjellige Elementer ere omspredte og fordrevne til de fire Vejr, ligesom Tilfældet er ved Forbrændelsen af Lig, og hine Elementer sammensættes med Planter, og Planterne spises af Dyr, tjenende til at forøge deres Kjød, og atter disse Dyr blive spiste af menneskelige Væsener, at disse stadige Omvexlinger af Materie fra en Tilstand og Stilling til en anden vilde forebygge det samme Legems Opstandelse igjen. Men der er adskillige Ting at tage i Betragtning i Forbindelse med denne Sag. Vi have en Aabenbaring i Lærdommens og Pagtens Bog, kaldet „Oliebladet", som siger: „I, der ere levendegjorte ved en Del af den celestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme, netop I skulle modtage Eders Legemer, som ere de samme Legemer, I nu have." Dette synes at være saa tydelig, at vi maa tilstaa, vi skulle faa de samme Legemer.

Nu den Virkelighed, at Partiklerne, som danne vore Legemer, undergaa saa mange Forvandlinger, efter at vi forlade denne dødelige Tilværelse, gaa op i Dyrenes Kjød og derpaa hjælpe til at opbygge andre menneskelige Væseners Legemer, vilde særligen for de Vantroes Sind synes at staa i Modsætning til Begrebet om Opstandelse; og jeg tror ikke, at enhver Partikel, som nogensinde er optaget i menneskelige Skabningers System, vil opstaa med dem, jeg har ingen saadan Anskuelse. Men en tilstrækkelig Mængde Partikler, som engang har været optaget i Systemet, vil blive anvendt af den Almægtige til i Opstandelsen at skabe fuldkomne og fejlfri Tabernakler til Bolig for celestiale Aander. Den Idé, at enhver Partikel, som nogensinde var indlemmet i Sammensætningen af vore dødelige Legemer, skal gjenopstaa, er urimelig; thi hvem ved ikke, at et Menneske forandrer sig i Vægten? For Exempel, som Barn vejer det kun nogle faa Pund; det vedbliver formedelst Føden, det nyder, at voxe og tiltage i Størrelse, indtil det maaske opnaar en Vægt af 190 Pund tilligemed de 10 Pund, som det vejede som Barn. Saa svinder det igjen bort ved en eller anden tærende Sygdom, og efter nogle Maaneders Forløb vejer det sig og finder at have tabt 60 eller 70 Pund Kjød. Hvor er det bleven af? Et eller andet Sted; det er forsvunden. Det kommer sig igjen af sin Sygdom ved at tage sund og kraftig Spise til sig, og lidt efter lidt vejer det maaske 200 Pund. Et andet Anfald af Sygdom overkommer det, og det taber 50 eller 60 Pund i Vægt igjen, saaledes har i Løbet af et langt Liv med Mellemrum af Sygdom og Helbred maaske en 12 eller 15 hundrede Pund Materie taget af fra dets Legeme og atter bleven fornyet ved Føde, det har taget til sig.

Atter, vi tage Knive og skjære vore Negle saa meget, at vi sikkert kunne sige, vi i Løbet af et Aar afskjære fra vore Fingre og Tær maaske en Tomme Negl, og som Følge heraf vilde et Menneske, som lever indtil det er 72 Aar gammelt, afskjære 72 Tommer Negl, hvilket vilde være 6 Fod. Nu, kunne vi formode, at naar et Menneske opstaar fra de Døde, han da vil komme frem med 6 Fod lange Negle? (Munterhed.) Jeg kan ikke tro noget Saadant, og dog er dette en Del af Legemet; Menneskene ville i Opstandelsen have Negle i Lighed med dem, de have her, og jeg tror, de ville være af en rimelig Længde, og at en tilstrækkelig Del af Neglene paa Fingre og Tær vil blive gjengivet for at forskjønne disse Legemsdele, medens alt det Øvrige vil blive overflødig og unødvendig.

Atter, det er en almindelig Skik at klippe sit Haar. Denne Skik begynder i Barndommen fra 3 eller 4 Aar gammel

og vedbliver igjennem hele Livet, og i Løbet af et Aar afklippes maaske en 4 eller 5 Tommer Haar af Hovedet og kastes bort. I 72 Aar, hvis en Mand ikke taber alt sit Haar, vilde han muligvis afskjære Noget lig 24 Fod Haar og Skjæg. Kunne vi et Øjeblik antage, at vi i Opstandelsen skulle komme frem med et saa kæmpemæssigt Haar og Skjæg? Jeg søger slet ikke efter noget Saadant. Naar vi derfor læse i Mormons Bog, at hvert Haar paa Hovedet skal gjengives, forventer jeg ikke, at det hele af Materien, som engang har været i Haaret eller Skjæget, vil blive gjengivet, men en tilstrækkelig Del af den Materie, som engang har været i Haaret, vil blive gjengivet for at gjøre et Udseende behagelig; thi Haaret er en Prydelse.

Det er sagt af Nogle, om det er sandt eller ikke, skal jeg ikke kunne sige, at, uafhængig af Sygdom, Tab eller Gjenvinden af Kjød, en kraftig Mand vil tabe en større Del af Materien én Gang i syv Aar, saa at netop de samme Ben i vore Legemer afgive Stof, som kastes væk, og saa meget, at naar en Del af et Ben tages bort, erstattes det ved den sædvanlige Proces i at tage Føde til sig osv. Dette maa nu være, som det være vil, jeg paastaar ikke noget Saadant, omendskjøndt det er almindelig antaget af Videnskabsmænd, Læger og af dem, som have gjort Forsøg i denne Retning. Lad os forudsætte, at det er Sandhed, saa vil altsaa et Menneske, som lever til det er 77 Aar, forny sit Legeme elleve Gange i Løbet af sit Liv. Skulle vi formode, at naar Mennesket kommer frem i Opstandelsen, vil det besidde alt det Kjød, det har tabt ved Sygdom og gjenvunden ved Helbred, og alt hvad det har tabt og gjenvundet i disse syvaarige Forandringer? Hvis det er Tilfældet, vilde det have en eller to Tons Materie i sit naturlige Legeme som et Tabernakel for Aanden at bebo. Jeg kan ikke for et Øjeblik tro noget Saadant; men alt dette, undtagen saa Meget, som er absolut nødvendig for at dann et fuldkomment, passende Tabernakel til Aandens Bolig, vil være overflødig.

Hvor bliver der saa af disse overflødige Bestanddele? Dyr, Fugle, Fiske og alle levende Skabninger skulle opstaa, og dersom et Menneske i Løbet af sit dødelige Liv har optaget i sit System $^9/_{10}$ mere Materie, end det er nødvendig for at danne det fuldkomne, opstandne Legeme, hvorfor saa ikke lade det Overflødige gaa did, hvor det tilhører — til Dyrene paa Marken, til Fuglene i Luften og til Fiskene i Havet, at de maa faa deres Tabernakler og gjenopstaa. Det er sagt af Nogle, at der er visse Dele af Legemet, som ikke opløses. Om der er, kjender jeg ikke Noget dertil. Benene opløses, og Kjød, Sener, Hud, Tænder, Haar og enhver Del af det menneskelige Legeme, som vi kjende, vende tilbage til Støvet. Hvis dette er Tilfældet, maa der være en Fornyelse (Gjenoprettelse), thi hvis ikke Legemet opløstes, kunde der ikke være nogen Gjenoprettelse.

Vi ville nu gaa videre og spørge med Hensyn til Legemets Tilstand efter Opstandelsen; vil det da blive Gjenstand for Kummer, Sygdom og Sorg? Nej, Skriften fortæller os, paa hvilken vi støtte vore Argumenter, at naar den ny Himmel og den ny Jord ere skabte, vil Gud gjøre alle Ting ny, og der skal ikke mere være nogen Sorg eller Pine, ejheller Død, men Sorg, Pine, Graad og Død skulle falde bort; følgelig vil det udødelige Legeme blive fri for alle disse Onder, som ere komne ved Faldet. Lad os undersøge en anden Ting med Hensyn til det udødelige Legeme. Vil det blive aldeles nødvendig at modtage Næring ved Føde? Jeg spørger ikke, om udødelige Væsener

ville spise — det er en hel anden Ting — men vil det være nødvendig at nyde Føde for at opholde og bevare det udødelige Legeme? Vi læse, at udødelige Væsener have nydt Føde, at endog vore første Forældre Adam og Eva, før de faldt, og medens de endnu vare udødelige, vare tilladte at betræde Edens Have, og at de havde Føde af en vegetabilsk (planteagtig) Natur, saml at de havde Tilladelse til at spise af al Frugt i Haven undtagen én. Men var det absolut nødvendig, for at de skulde forblive udødelige Væsener? Jeg betvivler det højligen. Udødeligheden var stemplet paa deres Systemer, og de vilde den Dag idag været levende, hvis de ikke havde overtraadt Guds Befalinger, om de havde nydt Noget eller ikke. I Begyndelsen levede Dyrene af Planter (Vegetabilier). I første Kapitel i første Mos. Bog læse vi: „Og Gud sagde: Se, jeg har givet Eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden og allehaande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være Eder til Føde. Og alle Dyr paa Jorden og alle Fugle under Himlen, og alle Orme paa Jorden, i hvilke er en levende Sjæl, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde; og det skete saa.“ I hine Dage da Adam og Eva vare udødelige, ødelagde ikke Fuglene, Dyrene og Fiskene hinanden, hvilket var et Kjendetegn paa Udødelighed. Hvis i de Dage Løven vilde æde Lammet, Ulven Kidet, og glubske Dyr sønderderrive sine Lige, vilde det have været et Bevis for, at Dødelighed dengang existerede paa Jorden; men der var ingen Dødelighed, da Mennesket blev sat i Edens Have. Hverken Dyrene paa Marken, Fuglene i Luften eller Fiskene i Havet vare dengang undergivne Døden, men alle — lig Mennesket — vare udødelige, og dog toge de Føde til sig, men den var af en planteagtig Beskaffenhed.

Vi læse, at efterat Jesus var opstanden fra de Døde, viste han sig for sine Disciple, da de vare ude at fiske, og han kaldte dem til sig paa Kysten sigende: „Børn, have I Noget at æde?“ De opdagede snart, at det var Herren, som viste sig for dem; de kom til Kysten og stegte derpaa noget Fisk paa Kulgløder, hvilket Maaltid Jesus deltog i, uagtet han var et udødeligt Væsen. Men om det var nødvendig for ham at spise for at opholde sig er et andet Spørgsmaal. Kunne udødelige Væsener leve uden Føde? Ja, endog dødelige Børn kunne leve uden Føde, naar Herren ser det nødvendig. For Exempel Moses ved to forskjellige Lejligheder, da han gik op paa Sinai Bjerg, hvor han var i 40 Dage og 40 Nætter, og Skriften siger udtrykkelig, at han hverken aad eller drak i den Tid. Hvis nu en Dødelig kunde opholdes 40 Dage og 40 Nætter ved to Lejligheder, som Tilfældet var med Moses, hvorfor vilde det saa være nødvendig for en udødelig Personlighed at spise for at opholde Livet? Jeg tror, de spise, maaske fordi det er en Behagelighed, og det maa have visse velgjørende Virkninger, som vi ikke kjende Noget til; men da de ere oprejste til Udødelighed, synes det neppe sandsynlig, at denne Udødelighed vil være afhængig af at spise og drikke for deres Opholdelse. I Frelserens Erklæring til sine Apostle læse vi, at gjenopstandne Væsener ville spise og drikke, thi han siger: „Og jeg beskikker Eder Riget, ligesom min Fader beskikkede mig det, at I skulle æde og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde paa Throner og dømme de tolv Israels Stammer.“ Naar vil det ske? I Millenniet efter Opstandelsen af hine tolv Apostle. Naar Jesus nedstiger fra Himlen, ville de nedstige med ham, og naar han sidder paa sin Throne i et af Templets Sale, ville de Tolv ogsaa sidde paa deres Throne,

idet enhver vil have en særskilt Stamme af Israel, over hvilken han vil regjere; og naar Middagsmaden er færdig eller Aftensmaden, som Tilfældet maa være, ville de sidde ned ved Herrens Bord og spise og drikke i hans Nærværelse. Vi kunne sige meget Mer i Forbindelse med denne Ting, men om der er aabenbaret Noget for at bevise, at Udødelighed er afhængig af at spise og drikke, da er det mig ubekjendt.

Der er et andet Spørgsmaal, som naturlig opstaar, naar man overtænker Menneskets fremtidige Tilstand, og hans legemlige og aandelige Evner i den Periode, og det er: Vil Mennesket efter Opstandelsen behøve Søvn? Jeg tror ikke, uagtet Mange ville maaske sige, at Ting i dette Liv tjene til Forbillede paa dem, som ville finde Sted i den tilkommende Verden. Jeg benægter det i visse Ting. Der er mange Ting, som, da de oprindelig vare bestemte og organiserede, vare et Forbillede paa fremtidige Ting, eller som de ville være til herefter, men der er da mange Ting, som ikke ere billedlige paa den tilkommende Verden. Vi dø f. Ex. her; er der nogen Sandsynlighed for, at vi skulle dø herefter? O nej, Døden er en Følge af Synden, indkommen i Verden ved Faldet; den var ikke i Legemet, da vore første Forældre bleve satte i Edens Have. Mennesket bragte Døden over sig, og denne og andre Onder, der bleve indførte ved denne Begivenhed, ville falde bort, og paa Grund heraf ikke existere i den fremtidige Tilværelse. Søvnen opfrisker os her i dette Liv, og vi tilbringe omtrent en Trediedel af vor Tid i den Tilstand, og det er absolut nødvendig for vor Tilværelse i Dødeligheden; thi uden den vilde vi snart hensvinde og dø. Men fordi det er Tilfældet her, skulle vi saa derfor sige, at det er nødvendig i den tilkommende Verden? Jeg tror ikke. Det synes urimelig og som en Ufuldkommenhed i Skaberens store Værk at formode, at i omtrent en Trediedel af al fremtidig Evighed skulle forstandige Væsener forglemme deres egen Tilværelse i Slummer og ikke vide, hvad der tildrager sig omkring dem i den ene Trediedel af tilkommende Tusinder og Millioner af Tidsaldere. Det synes ikke fornuftig.

Efter at have sagt saa Meget med Hensyn til det udødelige Legeme og dets forøgede Kræfter og Egenskaber, lad mig saa spørge videre: Vil dette Tabernakel efter Opstandelsen være Gjenstand for de samme universale Love i Naturen, som nu regulere terrestriale Ting og ikke alene terrestriale men celestiale, som er Himlen og Planetsystemet oven over os? Vil Menneskeslægten, med andre Ord, være bunden af og begrænset ved de Love, som nu ere fremherskende? Vil Ilden kunne skade et udødeligt Menneske og foraarsage Pine, som Tilfældet er med det dødelige Tabernakel? Jeg tror ikke. Endog her i dette Liv ere Dødelige blevne satte i saadanne Omstændigheder, hvor de have været udsatte for den mest fortærende Ild, som Tilfældet var med Shadrach, Meschach og Abednego, de tre Hebræer, som bleve kastede i Smelteovnen, hvor Ilden var bleven gjort syv Gange hedere end den plejede at være; sandsynlig den stærkeste Hede, de vidste at frembringe, blev anvendt paa disse Guds Mænd; saa stor var den virkelig, at de Mænd, der bleve kastede deri, bleve fortærede af Ilden, undtagen de tre Hebræer. Hvis nu dødelige Væsener kan beherske Ilden, at den ikke har Magt til at svide et Haar paa deres Hoveder, hvor langt større vil ikke deres Magt være, som ere udødelige? Paa Grund heraf tror jeg ikke, at Ilden vil have nogen Magt til at opløse, ode-

lægge, skade eller at foraarsage nogen ubehagelig Virkning paa disse, som den har med os i denne Verden. Dette vil være en Tiltagen af Magt og Evne, forsaavidt som Legemet angaar, langt over, hvad vi have i dette Liv.

Atter finde vi, at her i dette Liv ere vi afhængige af en anden Lov, nemlig Tyngdekraften, som har saadan Magt over os, at med alle de Anstrængelser, vi kunne gjøre med vor legemlige Styrke, kunne vi kun hæve os et Par Fod — ved et Spring — over Jordens Overflade, og ved at bringe i Virksomhed nogle af Naturens Elementer, f. Ex. bringe en Ballon til at hæve sig ved Hjælp af Vandstofgas, eller med noget Gas, som er meget lettere end den almindelige Atmosfære, vi indaande, er en Person istand til at stige en sex á syv Mil op i Luften. Dette er i Overensstemmelse med visse Love, hvilke vi forstaa, forlange visse Materier, lettere end Atmosfæren, og som opstige i Lighed med Røg. Ville nu de udødelige Væsener være underkastede Loven for Tyngdekraften? Nej; thi naar de behage at spadsere paa Jorden — en Akt fuldbyrdet i Kraft af Loven om Tyngdekraften — kunne de gjøre det. Vi have et Exempel herpaa i vor Frelser, som efter sin Opstandelse gik om med sine Disciple, og samtalede med dem, ligeledes da han nedsteg paa det amerikanske Fastland blandt Nefiterne, gik han et Stykke og knælte ned for at bede til sin Fader, visende derved, at han i den Tid var under Tyngdekraftens Lov, det vil sige: han lod den have Magt over sig. Men han besad en højere Magt, ved hvilken han kunde kontrollere den almindelige Tyngdekraft aldeles som han behagede, ligesom Tilfældet var med hans Opstigelse fra Oliebjerget imod Tyngdekraftens Love, og en Sky skjulte ham for hans Disciples Aasyn, som stode og stirrede paa denne Scene.

Vi finde at, foruden den udødelige Frelser, ogsaa dødelige Mænd have havt Magt over Tyngdekraften, saa at de kunde opstige, som Profeten Esaias har sagt, „med Vinger som Ørne". Vi have et Exempel herpaa i Tilfældet med Filippus, som døbte Kammersvenden: saa snart han havde udført hin Ordinance, blev han bortført af Aanden, og han befandt sig i Azotus. Dette var uden Tvivl et Mirakel, som blev udført for den berømte Mand, som netop var bleven døbt, for at stadfæste hans Tro, thi ved at se et Menneske saaledes blive ført bort, vilde han utvivlsomt blive overbevist om, at det var en Mand, som var i Besiddelse af guddommelig Magt.

Atter, vi have et Exempel i Tilfældet med Nefi, som levede paa dette Fastland kort før Jesu Komme. Han blev befalet at gaa ud og advare Folket for de forfærdelige Straffedomme, som vilde komme over dem, hvis de ikke omvendte sig; og Herren gav ham Magt, saa at om han skulde sige til dette Tempel: „Bliv sondersplittet," skulde det gjøres, og om han skulde sige til dette Bjerg: „Flyt Dig," da skulde det ske, og hvadsomhelst han skulde besegle paa Jorden, skulde være beseglet i Himlen, og hvilkensomhelst Straffedom, han udtalte over Folket i Herrens Navn, skulde den fuldbyrdes netop overensstemmende med hans Ord. Han gik ud iblandt Nefiterne fra Stad til Stad, og saa stor var deres Ugudelighed, at de ikke vilde omvende sig fra deres Synder, men søgte efter at dræbe ham; men saa ofte som de samlede sig i Mængde for at styrte løs paa ham og ødelægge ham, førte Aanden ham bort til et andet Sted, at han ogsaa maatte advare dem. Hvis nu en Mand

i en dødelig Tilstand kan erholde saadan Magt og Indflydelse af Gud som at beherske og overvinde Tyngdekraftens Lov, som fængsler os til Jordens Overflade, hvor meget mer Magt vil saa ikke udødelige Væsener have?

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Maj.

Menneskeslægtens nuværende Tilstand og dens Begreber angaaende det evige Liv.

Et meget vigtigt Spørgsmaal, som kræver en nøjagtig Undersøgelse og Overvejelse, førend det besvares, er: Paa hvilket Standpunkt og i hvilket Forhold staa Menneskene til deres himmelske Fader idag? Flertallet iblandt dem følge Verdens Strøm og leve i fuldkommen Ligegyldighed med Hensyn til den store og saa væsentlig vigtige Sag: at staa i Samfund med den Almægtige og berede sig for hans Forjættelser baade i dette og det tilkommende Liv. Deres fornemste Higen og Tragten staar til at opnaa disse timelige Goder — Rigdom, Hæder og Anseelse; — Alt, som staar udenfor disse Ting, er dem ganske ligegyldig. Deres Bestræbelser staa i ren Modsætning til Skriftens Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og andre Ting tillægges Eder;" thi istedetfor at efterkomme dette Raad, rette de først deres Tanke hen paa de verdslige Velsignelser, det tilkommende Livs er mer en Biting, som nok kommer af sig selv, uden nogen synderlig Stræben fra vor Side. Naar man blot kan opnaa Bekvemmeligheder og Goder i denne Tilværelse, saa er Alt vel. Herren er naadig og vil nok frelse os, hvis vi blot have Troen. Saadan er den kristne Verdens Anskuelser; men Andre, som ere Athejster eller Fritænkere, nære ikke engang den Tanke. Talen om en evig Tilværelse efter denne, og om at komme i Samfund med et højere Væsen, lyder som noget ganske Utroligt i deres Øren, og de ere strax rede til at banlyse og bestride en saadan Idé. Dette Liv er Alt for dem; de fremture i deres egne Tilbøjeligheder og Lyster, uden at overveje deres fremtidige Tilstand hinsides Sløret. Deres Valgsprog er: Lad os leve, medens vi leve, thi naar Øjet er brustent og Livet udslukket, da er vor Tilværelse endt, og Alt er forbi med os.

Omtaaget af saadanne usle Begreber, kaster Fritænkeren og Vellystningen sig, uden mindste Betænkning, ind i Verdens Hvirvel, og hvad bliver Følgen? Dag efter Dag og til enhver Tid, naar Lejlighed gives, søger han at tilfredsstille sine onde Begjærligheder. Verdens Tillokkelser ere Maalet for hans Attraa; han nedsøler

sig i Synd og alle Laster, uden at nære den ringeste Tanke om, at der er et højere Væsen, som ved og kjender alle Ting, og for hvem han engang skal gjøre Regnskab for sin Fremgangsmaade. Syndens Følger ere Sygdom, Sorg og Død; og førend han aner det, staar han tungt nedbøjet af Laster og Ugudelighed paa Gravens Rand, skuende med Rædsel tilbage paa sit hensvundne Levnet. I fulde Drag har han, forblindet af Satan og hans Haandlangere, nydt af de syndige Tillokkelser, der have mødt ham i Livet. Tidlig er hans Legems- og Aandsstyrke bleven nedbrudt, og nu staar han ved Livets Aften med sorgbetynget Sind og dyb Anger og Ruelse i sit Hjerte. Nu ser han sin egen Daarlighed og slette Vandel; nu er han ikke længer Fritænker eller Atheist, nej, Samvittigheden, som er plantet i ethvert Fornuftvæsens Bryst, har vækket ham af Syndens Dvale, og med Frygt og Bæven staar han paa Trinet til Evigheden, skjælvende for at skulle stilles for det Væsen, som han nu tror er til, men som han tidligere med Haanlatter og overmodig Foragt benægtede. Hans Legeme er plaget af Pine ved baade Dag og Nat, men dette er dog for intet at regne mod den forfærdelige Sjæleangst, som martrer ham, ved Tanken om at blive stillet for Guds Domstol. Saaledes er Enden paa et saadant Menneskes Løbebane.

Gives der mange saadanne Individer i Verden? Ja, desværre alt for mange! Ikke saa faa blandt disse, der staa i de „Kristnes" Samfund, fremture i et saadant Levnet; og dog omfatter Kirken dem og ser med aabne Øjne paa deres Misgjerninger, ja endog privilegerer Laster, som ere de mest anstødelige og forbandelsesværdige i vor Herres Øjne.

Ugudelighed og Last herske i den umiddelbare Nærhed af disse Mænd, der benævne sig selv Præster og Folkets Ledere, uden at de, hvilket burde være deres fornemste Pligt, optræde imod dem. Ere Medlemmerne i dette Samfund i Besiddelse af Særkjendet paa Kristi Menighed? Nej, thi deres Troslærdomme og Ordinancer ere afvegne fra Kristi og hans Apostles Lære, og det Princip, hvorpaa man skulde kjende hans sande Efterfølgere, nemlig: den indbyrdes Enhed i Troen og Kjærlighed til hverandre findes kun i en ganske indskrænket Grad i deres Midte. Splid og Tvedragt hersker i deres Samfundsorden baade i guddommelige og verdslige Principer. Ikke sjælden hører og ser man, at Medlemmerne i den samme Troesbekjendelse opstaa og udgyde hinandens Blod.

Hele Samfundet bærer Kristennavnet, men er ikke desmindre splidagtig. Alle søge for det Meste at fremme deres egne Interesser, uanseet deres Guds og Medmenneskers. Det store Bud i Loven: „Elsk Herren over alle Ting og din Næste som Dig selv," synes ikke at vedrøre dem det Mindste. Nationen adsplittes og deler sig i forskjellige Partier, hvoraf det stærkeste søger at tilrane sig Herredømmet. Herrens Bud og Ordinancer blive forvanskede og lempede efter Folkeaandens Meninger og tomme Anskuelser, Mænd tiltage sig selv Myndighed til at forrette Herrens Hus's Ordinancer og fortolke Skriftens Ord ifølge deres egne lærde Begreber, som de ere dristige nok til at forkynde som Sandhed; Folkene ere sorgløse og lade sig blindt hen blive ledte af de Blinde, indtil de falde i Graven; thi Skriften siger: „At naar Blind leder en Blind, falde de Begge i Graven."

Vi læse hos Esaias i det 24. Kap., hvad Følgen vil blive af Præsternes og Folkenes Afvigelse fra Herrens Befalinger: „Se, Herren udtømmer Landet og gjør

det øde, forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaa Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue osv., — Landet skal blive saare udtømt og saare bedrøvet; thi Herren har talt dette Ord — Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulle blive faa Mennesker tilovers. Vi tro, at de nulevende Generationer ere saa nedsunkne i Vantro og Formørkelse, som nogen Slægt, der nogensinde existerede paa denne Klode, og at Guds Straffedomme, grundet herpaa, hastelig skulle komme over dem, men først maa de saa Retfærdige, som endnu dvæle blandt Nationerne, blive hjemsamlede til det Sted, hvor Herren har beredt et Tilflugtssted for dem.

De fleste af vore Medmennesker nære fuldkommen Ligegyldighed fot Alt, som er af guddommelig Oprindelse. Naar vi ønske at tale til dem om deres Sjæls Frelse, vende de Hovedet bort med Foragt, og naar vi tilbyde dem vore Skrifter og Bøger, som i klare og letfattelige Ord fremsætte Evangeliets Lærdomme, da hører man ofte de Ord: „Nej, gaa med Eders gudelige Skrifter, vi staa i et kristent Samfund og have kristne Ledere, var det Romaner, skulde vi nok kjøbe dem." Saaledes er Verden idag. Vildfarelser, Løgne og Opdigtelser have større Tillokkelse for dem end Herrens Ord; og det sker nøjagtig som Paulus siger til Thimotheus 4, 4.: „Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer vælge sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandhed — men henvende sig til Fabler."

Men hvad er det kristne Samfunds (det vil sige: de som tro paa et allerhøjeste Væsen; thi Mange staa i dette Samfund og ere ganske vantro) Forhaabning med Hensyn til deres fremtidige Tilværelse? Hvor forvente de at komme hen efter Døden? Til Himlen, er Svaret. Hvor er, og hvori bestaar deres Himmel? Det er et Opholdssted, om hvis Beliggenhed de kun besidde et Slags Indbildning, og om hvis Velsignelser de kun have et meget svagt Begreb. Størsteparten af dem have ikke den ringeste Anelse om, at de Retfærdige skulle arve Jorden, som Bibelen bærer Vidnesbyrd om. De formene derimod, at de efter Bortgangen herfra skulle fare op til de himmelske Regioner — et eller andet Sted hen i Verdensrummet, og at de der skulle komme i Samfund med Herren. Men denne deres Anskuelse, omend opløftende, er ikke desmindre en ligefrem Vildfarelse, som ikke finder den mindste Bekræftelse i den hellige Skrift. Bibelen lærer, at denne Jord skal lutres og beredes til et Opholdssted for de Gode, og at de her, efterat have gjennemgaaet denne Prøvestand, skulle arve deres Belønning, som bestaar i, at de først skulle regjere med Kristus i tusinde Aar, og efter denne Periode i al Evighed.

Verdens Ringe og Uansete nære ikke saa højtflyvende Planer, som de Store og Mægtige. Hine ere tilfredse med at forblive i denne Sfære, medens disse tragte efter noget Højere, uagtet de slet ikke berede sig for samme. Frelseren siger: „Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden." Disse Kristi Ord nære vi ubetinget Tillid til, og forstaa heraf, at de Fattige, Forfulgte og Undertrykte skulle gaa foran de Vise og Mægtige, naar de engang fremtræde for Dommen.

Vi Sidste Dages Hellige paastaa, at Verden gaar paa idel Afveje og gjør det, som er Vederstyggelighed i Guds Øjne; derfor trænger den til i Lighed med Ninive at omvende sig i Sæk og Aske og annamme Herrens Evangelium, som han i sin Miskundhed har aabenbaret i disse sidste Dage til Menneskenes Frelse og Ophøjelse, forudsat at de ville vise Lydighed til det og underkaste sig dets Love og Forskrifter. Vi bevidne, at dette er det sande Evangelium, der var forkyndt i Kristi Dage. Enhver vil faa den samme Overbevisning, hvis han vil ydmyge sig for sin himmelske Fader og paakalde hans Navn. Troen paa Guds Værk kan kun erholdes paa Betingelse af Ydmyghed og Oprigtighed, og at vi med sønderknust Hjerte og angergiven Aand fremtræde for Gud med Ønske om at annamme Sandheden og slutte Pagt med ham. Ingen vil blive beskjæmmet, som anvender denne Fremgangsmaade, ejheller vil han blive bedragen; thi Guds Aand vil skjænke ham en Overbevisning, som vil være urokkelig og ganske uafhængig af Andres Vidnesbyrd, hvisaarsag han ikke behøver at holde Kjød for sin Arm og tro, netop fordi Andre tro.

Vort Raad er til Alle, saavel Rig som Fattig: Forkast ikke Kristi Lære, som forkyndes i Eders Midte, førend I have undersøgt den Lad den ikke, netop fordi I høre den ilde omtalt, være Gjenstanden for Eders Ligegyldighed og Foragt. Det sande Evangelium har aldrig været populært og anerkjendt blandt Majoriteten af Menneskeslægten. Vor Frelser og hans Efterfølgere vare almindelig foragtede blandt den dalevende Generation, men ikke desmindre var deres Lære Sandhed, som bevirkede, at Forbandelse kom over dem, der forkastede den. Saaledes er det nu. Herren har paany oprettet sit Rige paa Jorden og bemyndiget sine Tjenere til at raabe Omvendelse til Slægten og forvalte dets Ordinancer. Hvo, som annammer det, skal blive salig; men hvo, som forkaster det, skal staa til Regnskab for den Almægtige paa hin Dag, da han skal dømme alle Mennesker og belønne Enhver efter sine Gjerninger.

Emigrationen.

Følgende er til Underretning for de skandinaviske Hellige, der skulle emigrere til Zion dette Foraar. Det første Selskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 19de Juni førstkommende. Priserne ere følgende: For en Voxen betales 148; for Børn over 5 og under 12 Aar, 74; for Børn over 1 og under 5 Aar, 30; og for Pattebørn, 5 Rigsdaler dansk. En Voxens Bagage kan have en Vægt af 90 Pund, og en Halvvoxens 45. Under Halv, ingen Bagage. Overvægten koster 1 Mark dansk pr. Pund, som maa betales paa dette Kontor. Enhver maa berede sig paa selv at bære Udgifterne ved sit Ophold i Kjøbenhavn, før Afrejsen, og til selv at forskaffe sig den nødvendige Proviant paa Rejsen til Liverpool. Emigranterne maa være her tidsnok til Skibets Afgang paa ovenstaaende Dato. Ingen maa komme, der er befængt med nogen Slags smitsom Sygdom. Med Hensyn til Rejseudstyret, saasom Bliktøj og andre Fornødenheder, maa Enhver henholde sig til sin Præsident for Underretning. Det er unødvendig at gjøre skriftlige Forespørgsler paa dette Kontor angaaende Vexler eller Rejsepenge, da vi uopholdelig ville underrette enhver Person, i hvis Favør saadanne skulde være indsendte Ingen maa komme hertil for at blive befordret hjem, medmindre de ere i Besiddelse af det fulde Beløb til Rejsen.

Undervejs fra New York til Utah maa Enhver have mindst 5 Rd. til Kostpenge. Og tilsidst: Vore Søskende, som agte at rejse med første Selskab, ville behage at indsende deres Navne tilligemed Rejsepenge senest inden den 10de Juni. Enhver, som skal emigrere, bør tage nøjagtig Hensyn til disse Instruktioner.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 21de April 1874.

Ældste John Frantzen.

Kjære Broder.

Som De vel erindrer havde vi en temmelig haard Storm, ledsaget af Hagelbyger, den Dag jeg forlod Kjøbenhavn; men om De ikke har troet før, at jeg er en haardfør Sømand, saa vil De formodentlig tro det nu, naar jeg siger, at jeg ikke var det mindste søsyg paa den lange Sørejse — over Øresundet. Medens mine Medrejsende stadig vare beskjæftigede med at føde Fiskene, tilsyneladende mod deres Villie, var jeg fuldkommen vel.

Jeg fortsatte videre med Jernbanen fra Malmø Kl. 2 Eftermiddag samme Dag, og passerede over en ikke liden Strækning af Land, som jeg synes med Rette bør bære Navnet Værdiløs, da jeg kun bemærkede Sten og Lyng, med nogle yderst daarlig udseende Hytter her og der. Paa flere Steder saa jeg Kvinder med Løftestænger og Hakker i fuld Virksomhed i Marken med at rydde og opbryde Jorderne, for om mulig at faa nogle Fod Land til at saa deres Sæd i ved Foraarets Indtrædelse. Dette var mer lig det saa bekjendte Mundheld „at trække Ploven", end hvad jeg nogensinde tidligere har seet de 16 Aar, jeg har levet i Utah. Hvor haardt maa det ikke være for disse stakkels Mennesker, der i saadanne ufrugtbare Trakter skulle være forbundne til at opdrive det Nødvendige til Livets Ophold.

Samme Aften Kl. 11 ankom jeg til Jønkøping, fra hvilket Sted jeg tog videre næste Morgen over en Strækning af Land, som var tæt bevoxet med Skov, nemlig Fyr og Gran. I Massevis af Jern laa opstablet langs Banen paa forskjellige Steder, hvilket beviser, at Sverige er temmelig vel forsynet med dette Materialie. Gjennem Dagen havde vi flere smaa Snebyger, og om Aftenen gjorde Toget Holdt ved Kongsvinger. Næste Morgen oprandt med smukt og behageligt Vejr. Klokken 5¾ satte vi paany afsted; og som Jernhesten med flyvende Fart gled hen langs Glommens Bred gjennem det romantiske Bjergland, med sine sneklædte Toppe, kom jeg uvilkaarlig ligesom i Fantasien til at tænke paa, at jeg passerede gjennem de stolte Klippebjerge i det fjerne Vesten, paa Rejsen til det skjønne Land Utah, hvor jeg drømmende snart ventede at se mine Kjæreste her paa Jorden; men ak! hvor blev jeg ikke skuffet i mine hjemlige Betragtninger, da jeg

efter en meget behagelig Reise pludselig opvaagnede og befandt mig i Norges Hovedstad, Kristiania.

Jeg ankom hertil den 19de Kl. 9, 35' Fmdg., og blev venlig modtaget af Præsident Andersen og Brødrene Torgersen, Winge samt alle de Hellige. Jeg har følt udmærket i Aanden siden min Ankomst, og min Helbred er ganske god. Vi have havt en overmaade god Konference, som varede i to Dage. Vore Forsamlinger have været talrig besøgte af baade Hellige og Fremmede; og uagtet vor store og prægtige Forsamlingssals Størrelse maatte Mange gaa bort, uden at høre vort Vidnesbyrd, da alle baade Sidde- og Staapladser vare optagne. Salen var altid ganske opfyldt af Tilhørere; og Guds Aand var i rigt Maal udgydt over hans Tjenere, som talede med megen Kraft til de Tilstedeværendes Opbyggelse og Belærelse. Alles Aasyn skinnede af Glæde og syntes at udvise almindelig Tilfredsstillelse.

Rapporterne fra de forskjellige Dele af den norske Mission ere meget gode. Ordet lyder, at Udsigterne for Evangeliets Fremme aldrig have været saa lovende som for nærværende Tid. I Mængdevis af vore Bøger og Skrifter ere blevne udbredte; og paa sine Steder synes der at være ikke ringe religiøs Opvækkelse blandt Folket. Her i Kristiania gives der Mange, som ransage vore Lærdomme og ere flittige i at besøge Forsamlingerne. Flere tillægges Menigheden, og i Aftes bleve Fire døbte.

Det ser ud til, uagtet Verdens Modstand, at Herren vil have det profetiske Ord opfyldt, som siger: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk, og jeg Herren vil lade det hastelig komme i sin Tid."

Broder Winge blev indkaldt for Retten i Laurvig, anklaget for at have prædiket Evangeliet; men da han fremlagde sit amerikanske Borgerbrev, lode de ham gaa. En Broder i Odalen er nylig bleven beværtet med „Vand og Brød" for at have uddelt Nadveren. Med Undtagelse af disse Akters Udførelse er Øvrigheden meget human og forekommende. Det glæder mig at finde Kristiania Konference i en saa god og trivelig Forfatning. Pr. Andersen er fuld af Liv og Nidkjærhed for at udbrede Lys og Sandhed blandt sine Medmennesker. „Stjerne"-Subskribenternes Antal er forøget med 90, siden hans Ankomst. Han besidder alle de Helliges Tillid og gode Følelser.

Sangkoret gjør god Fremgang. Igaar Aftes beærede de os med mange smukke Melodier. Et Præstemøde vil blive afholdt iaften. Paa Torsdag skal holdes Forsamling; og saa, om Gud vil, agter jeg i Forening med Broder Andersen at afgaa til Stokholm.

Kjære Broder Frantzen, jeg føler taknemmelig for at være agtet værdig til til at virke for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden i disse de sidste Dage; og jeg ved, det vil bestaa evindelig. Modtag i Forening med Alle i Nr. 14 en kjærlig Hilsen fra

Deres Broder og Medarbejder
i Sandhedens Sag,
C. G. Larsen.

Danmark.

Kjøbenhavn, den 18de April 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Da jeg for faa Dage siden er kommen hjem fra en Tur i Missionen, vil jeg benytte Lejligheden til at give Dem en kort Beretning om Tilstanden i samme. Jeg har i min Ufuldkommenhed virket her i to Aar, under hvilket Tidsrum jeg har havt god Anledning til at blive bekjendt med Aanden, som besjæler saavel de Hellige som Folket i Almindelighed.

Tiden for Missionsvirksomheden begynder nu at tage af, eftersom Foraarsarbejdet, der har sit Krav paa Folkenes Opmærksomhed, nu begynder at nærme sig. Jeg har derfor anseet det vist, at lade endel af Brødrene, som under Vinterens Løb har missionæret, tage Arbejde i deres timelige Forretninger. Gjennem afvigte Vinter have vi været 21 Missionærer, som udelukkende have virket i Evangeliets Tjeneste. Foruden disse har der i Kjøbenhavns Gren, under Forstanderens Ledelse, arbejdet 6 Kreds- og 6 Hjælpelærere samt 14 Hjemmemissionærer, som have missionæret i Kjøbenhavn med Omegn og indbudt Folkene til Forsamlinger. En lignende Organisation har der ogsaa været i nogle af de andre Grene.

Ifølge min Følelse er der gjennem den forløbne Vinter aflagt et kraftigt Vidnesbyrd i denne Konference, og Bøger og Smaaskrifter til en Værdi af ca. 270 Rd. ere udbredte blandt vore Medmennesker. Paa den sydlige Del af Sjælland er der afsat en betydelig Mængde Skrifter. Som et Exempel vil jeg anføre, at én af de tre Missionærer, som have virket dersteds, alene har solgt for 50 Rd. Den samme Broder nød den Ære, fordi han havde udspredt Herrens Ord, at blive kjørt af Sognefogden til Herredskontoret i Storeheddinge, hvor dog Sagen endte uden videre Ulejlighed for hans Vedkommende, med Undtagelse af, at han maatte gaa tilbage igjen, da Sognefogden ikke syntes tilbøjelig til at kjøre ham mer.

Efter den Kundskab, jeg har, tror jeg, at Folket i denne Del af Vingaarden har faaet mer Vidnesbyrd end paa noget andet Sted i den skandinaviske Mission. Dog finder det skrevne Ord Indgang i nogle Egne, og paa visse Steder kommer Folket ofte i flokkevis til Forsamlingerne. I Vinter have vi missionæret mest i de Egne, hvor vi ikke tilfulde vare bekjendte med, hvorvidt Befolkningen havde Kundskab om vor Lære eller ikke; dog vi have ikke fundet en Plet i denne Konference, uden vore Medmennesker mer eller mindre ere blevne bekjendte med vor Religion. Ifølge min Anskuelse, da føler jeg, at om Herren idag skulde behage at borttage Evangeliets Budskab fra disse Øers Beboere, saa vilde de ingen Undskyldning have; thi nu har det været forkyndt her i over 20 Aar. Mit Hjerte bedrøves, naar jeg ser den Ligegyldighed, som udvises — endog af disse, der nære Tro paa vore Lærdomme; thi jeg ved, formedelst den Hellig-Aands Vidnesbyrd og Profeternes Ord, hvad deres Endeligt vil blive, hvis de ikke adlyde Herrens Befalinger. Dette er ifølge Frelserens Lignelse om Nadveren: — De kunde ikke komme paa Grund af denne eller hin Forhindring, hvorover Herren blev vred og besluttede, at de ikke skulde smage hans Nadver. Mon det ikke vil gaa den nulevende Slægt ligedan? thi de forkaste jo Indbydelsen. Lad os tage Frelserens Ord, som lyder: „Det bør det Skriftens Ord

at fuldkommes." Og saaledes sker det i vore Dage; thi Folket er nu som tidligere: de give ikke Agt paa Tidernes Tegn og Profetiens Ord.

Min sidste Tur var til Bornholm, hvor jeg i Forening med Ældste J. Hansen og Grenens Forstander afholdt flere Forsamlinger, hvilke alle vare vel besøgte af saavel Fremmede som Søskende. Fem af disse vare bekjendtgjorte i Aviserne; og Præster, Lærere og Folket i Almindelighed vare indbudte. Til Afholdelse af én af disse Forsamlinger havde vi lejet Raadstuen i Aakirkeby, ved hvilken Lejlighed flere hundrede Mennesker vare nærværende. Alt var fuldkommen Ro og Orden; og Herrens Aand var udgydt over os. En af Præsterne, af hvilke vistnok flere vare tilstede, blev gjennem Avisen bebrejdet, fordi han ikke havde traadt frem og forsvaret sin Religion og værget sine Faar mod „Mormonernes" forførende Lærdomme.

Nogle faa Personer paa denne Ø ere i Vinterens Løb blevne tillagte vor Menighed, hvilket er mer, end hvad der er skeet for flere Aar. Dette Lands Beboere have annammet et stort Vidnesbyrd. Flere Hellige leve paa denne Ø, saa vel som paa andre Steder i Konferencen, der have staaet i vor Kirke, ligesiden Evangeliet først forkyndtes i disse Lande; nogle af disse skulde det glæde mig at se udfriede dette Aar. De Hellige i Almindelighed føle varmt for Herrens Sag, og opfylde deres Pligter efter bedste Evne.

Brødrene, som have virket i Forening med mig i Evangeliets Tjeneste, ere trofaste og nidkjære for at fremme Guds Sag; og jeg føler af ganske Hjerte til at nedbede den Almægtiges Velsignelse over dem. Jeg ved, om de forblive trofaste, ville de ingenlunde miste deres Løn.

Der er mange Ting, som jeg kunde ønske at berøre; men af Frygt for at lægge for meget Beslag paa Deres Opmærksomhed, vil jeg nu slutte mine Bemærkninger med at sige, at jeg for mit Vedkommende føler vel paa baade Aand og Legeme og ønsker fremdeles at virke for Herrens Sag, hvorsomhelst min Lod skal blive kastet. Haabende, at disse Linier maa finde Dem i Nydelsen af Herrens Velsignelser, saavel aandelige som timelige, og at De maa have en behagelig Tid ved Deres Overværelse af de forskjellige Konferencemøder, tegner jeg med kjærlig Hilsen

Deres Broder og Medarbejder
i Fredens Evangelium,
P. C. Carstensen.

Blandinger.

Ifølge „Deseret News" kunne vi meddele følgende:

Præsidenterne Brigham Young og George A. Smith med Selskab afrejste fra St. George den 6te April paa Gjennemrejse til Salt Lake City. De agte paa Rejsen at afholde Forsamlinger i de forskjellige Setlementer, de komme til at passere.

Tempelarbejdet i Salt Lake City skrider fremad med raske Skridt. — En livlig Virksomhed hersker paa Tempelgrunden, hvor en anselig Styrke af Stenhuggere ere beskjæftigede. Man kan fra den tidlige Morgenstund til Solens Nedgang høre

den melodiøse Klang af Hammerslagene paa den haarde Granit. Tre Skifter ere fuldendte paa Ydermurene; og Granitblokke til endnu sex ere under Arbejde, hvilket vil udgjøre i det Hele ni Skifter. For Indremurene er der et endnu større Antal forberedt.

Marts har været en meget urolig og stormende Maaned i Utah Territorium; men det urolige Vejr er nu omtrent tilende, da Maj begynder at nærme sig. Store Flokke af Graagjæs saaes den 28de Marts at flyve over Salt Lake City paa deres Vandring til de nordlige Egne. Dette er i Zions Dale et godt Tegn paa Foraarets Nærmelse.

Alt er vel blandt Herrens Folk, de trives og gjør Fremgang, uagtet vore Fjenders Bestræbelser paa at betage dem deres Rettigheder. Pengeomsætningen er flau, men Folkene have i Overflødighed af alle Goder.

Den saa berygtede McKee Bill, fremlagt i Kongressen mod „Mormonerne" er takket være de dygtige Kæmper i Repræsentantskabet bleven henlagt til nøjere Overlæg af hele Huset. Der er ingen Sandsynlighed for, at den vil blive optaget under den nærværende Session; thi at faa den frem før, vil fordre to Trediedele af Stemmerne, hvilket vil være mer end tvivlsomt.

New York, den 25de April. Missisippi er igjen traadt over sine Bredder og har oversvømmet Dalen Onachilay, Byen Monroe og 27 Plantager. Tusinder af Mennesker ere stedte i den største Nød.

Petersborg, den 25de April. Imellem Petersborg og Kronstadt ligger der fast Is. Søværts fra er der ankommet et Dampskib til Kronstadt.

Anders Poulsens Hustru, Caroline, er den 9de Marts afgaaet ved Døden i Richfield, Sevier County, Utah. Den Afdøde var født den 7de Januar 1849 paa Fyen, Danmark, og døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Pratt	225.	Korrespondance	236.
Redaktionens Bemærkninger	232.	Blandinger	239.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.